

Откъс от книгата

Първият ден от остатъка от живота ми

Виржини Грималди

Мари за пръв път се качва на самолет. Лекарят ѝ е предписал успокоителни, но когато влиза в ръкава към машината, не усеща никаква тревога. Всъщност не усеща нищо особено. Дори чувство за вина. Макар съвсем ясно да си представя как снощи Родолф се е суетил объркано в салона, опитвайки се да измисли основателна причина за отсъствието на вярната си съпруга, увереността ѝ ни най-малко не намалява. Естествено, че имаше колебания, но само вечерта, когато взе решението. Беше събота и Родолф бе излязъл да играе покер, а близначките си бяха у дома за уикенда. Трите се бяха събрали в кухнята и приготвиха плато сандвичи с намерението да прекарат вечерта пред телевизора. Жюстин описваше своя стаж в телекомуникационната компания, Лили разказваше за лекциите по актьорско майсторство, а Мари ги слушаше и се наслаждаваше на момента. Това бе любимата ѝ част от седмицата, когато смехът на нейните рожби огласяше къщата.

От една година насам следването ги беше отдалечило и тя болезнено чувстваше празнотата на дома и на утробата си. Тяхната глъчка, веселият им смях придаваха цвят на сивото ѝ всекидневие. Докато ги слушаше, преставаше да вижда. Завесата падна от очите ѝ, докато подреждаха нещата им в багажника на колата.

Всъщност Жюстин първа повдигна въпроса:

– Мамо, искаме да ти кажем нещо, но първо обещавай, че няма да се сърдиш.

Мари седна, готова да чуе най-лошото. Лили ѝ наля чаша розе.

– Знаеш, че те обичаме. Обичаме и тате. Но някак вече не можем да ви възприемем заедно.

– ...

– Вярно е, вие наистина ли не можете да се погледнете отстрани? Приличате на някакви старци. Разговаряйте само за да се карате, много е гадно. Впрочем всички го казват.

– Как така „всички“?

– Ами че баба и дядо се питат какво още правите заедно. Леля също. А госпожа Морел, майката на Максим, нали я познаваш, все повтаря, че си изглеждала много нещастна.

– Майката на Максим ли?

– Да, с една дума, всички мислят същото. Защо не се разведете?

Мари изпи на един дъх чашата розе и се опита да измисли някакъв отговор. Само че така и не се сети какво да каже.

– Да не говорим, че тате ти изневерява, сама го знаеш, нали? – продължи Жюстин.

– ...

Лили махна с ръка, за да я накара да млъкне, и прегърна майка си.

– Хайде, стига, Жюстин, достатъчно. Няма нужда да продължаваш.

Откъс от книгата

Първият ден от остатъка от живота ми Виржини Грималди

– Е, не е ли истина? По-добре да чуе всичко. Мамичко, никак не ми се ще да ти причинявам болка. Просто искам да си щастлива, а виждам, че не си. Заслужаваш повече от бабешкия живот, който водиш.

– Благодаря ти, скъпа. Много мило от твоя страна – отвърна Мари и се засмя.

– Без тате може и да ти остане време да помислиш за себе си.

Лили погледна към екрана на телевизора.

– Хайде да ходим оттатък. Филмът започва.

Преди този разговор на Мари изобщо не ѝ беше минавало през ум да напусне Родолф. Навремето беше страстно влюбена в него.

Когато се запознаха, той все още беше почти хлапак. Пееше в рок група, защото от някакъв репортаж беше научил, че момичетата си падали по групарите. Беше си пуснал дълга коса, едва набола брада и удебеляваше гласните си струни, пушейки цигари „Голоаз“ в сини пакети. Тя пък беше бунтарката в класа: беше си срязала джинсите с макетен нож и протрира кубинките си „Док Мартенс“ в мазилката на стените. За пръв път се целунаха под звуците на „Нирвана“ и правиха любов на фона на „Скорпиънс“. Той пишеше песни за нея, тя изрязваше нейното и неговото име по кората на дърветата; той ѝ подари гривната си, тя го запозна с родителите си; той я заведе на пътешествие в Оверн, тя му каза „Ще те обичам вечно“; наеха апартамент, тя забременя, той предложи да се оженят; тя прекъсна следването, той остави микрофона, а тя изтрезня.

Опряла чело в стъклото на илюминатора, Мари гледа как пистата бяга все по-бързо. После самолетът се издига в небето. Ето че потегли. Сама. От тук нататък поемаше кормилото на своя живот. Беше дяволски възбуждащо!

– Помогнете ми, умирам.

Жената на съседното кресло, около шейсетгодишна, впива нокти в бедрото на Мари.

– Добре ли сте, госпожо?

– Не, никак не съм добре. Искам да сляза.

– А, малко трудно ще стане. Имате ли парашут?

– Никак не ми е до смях.

– Прощавайте, просто исках да ви разсея – отвръща Мари.

– Имам успокоителни. Искате ли да ви дам една таблетка?

Съседката ѝ стиска с разтреперана ръка камеята, която виси на врата ѝ.

– Не взех предварително хапче, защото се боях от страничните ефекти, но предполагам, че по-лошо от това не може да бъде...

Предположението ѝ се оказва погрешно...

Самолетът се приземява, но Ан все още се рее във висините.

– Беше фантастично, нали?

Мари прибира в чантата книгата, айпода и бележника. Така и не ѝ послужиха; изобщо не успя да се съсредоточи. Под действието на успокоителното нейната

Откъс от книгата

Първият ден от остатъка от живота ми Виржини Грималди

съседка се преобрази: по време на цялото пътуване Мари трябваше да я слуша как се възторгва от разкошните облаци, чудните птици, прелестното кафе и внушителните крила на самолета. Беше симпатична жена и благодарение на нея времето мина бързо, но на моменти ѝ се искаше да ѝ предложи още едно хапче, което да я изпрати поне за известно време в царството на Морфей.

Ан търка длани в бедрата си. Чувства се изтръпнала.

– Благодаря за хапчето – казва тя с блажена усмивка.

– Радвам се, че ви помогна.

– Дори не ви попитах... Колко съм невъзпитана! На почивка ли идвате в Марсилия?

– Може да се каже...

– Аз също. Заминавам на круиз. Три месеца на кораб, а при това страдам от морска болест. Доста нелепа идея, нали?

Мари се смее.

– Струва ми се, че отиваме на едно и също място!

– Така ли? Да не би да отивате на круиза „Всички заедно на самотно плаване“?

– Да, какво чудно съвпадение!

– Много странно наистина – съгласява се Ан.

– Чиста случайност...

– Тогава ви пожелавам приятно пътуване! Може да се видим на кораба.

– Приятно пътуване и на вас. Надявам се да намерите онова, което сте тръгнали да търсите.

На излизане от летището Мари си поема дълбоко дъх. Тук въздухът е същият като в Париж и въпреки всичко е изпълнен с мириса на свобода. По навик посяга към чантата да извади телефона. Трябва да предупреди дъщерите, че е изминала първия етап. Нужни са ѝ няколко секунди, за да си спомни, че не го е взела. С него би се чувствала донякъде вързана и задължена непрекъснато да се чува с тях. А изпитва потребност да се откъсне от всичко. По спешност момичетата знаят къде да я намерят. Всичко останало може да почака, докато реши каква посока да даде на живота си.

Когато се обади в телефонната компания, за да съобщи, че прекратява абонамента, служителят я запита дали скъсва с тях заради друг оператор, а тя избухна в сълзи. Крайно време беше да се махне.

Шофьорът на таксито явно беше от Северна Франция, но вече говореше като южняк.

– Доста багаж сте взели като за круиз! – обажда се той, докато гледа в огледалото за обратно виждане.

– Така е, защото круизът продължава три месеца.

– Стига бе! Три месеца? Да не сте се чалнали? Какво ще правите цели три месеца на борда на кораб?

Откъс от книгата

Първият ден от остатъка от живота ми

Виржини Грималди

– Самотно пътешествие около света.

– Нещо не ми е ясно...

Мари се усмихва и сваля слушалките от ушите си. Явно и сега няма да може да се съсредоточи.

– Добре де, ще ви обясня – казва тя. – Околосветските плавания не са нещо ново, не че са чак толкова много, но от известно време организират такива. Като цяло, за сто дни се минава през седем морета, пет континента и са предвидени посещения в повече от трийсет страни.

– Страхотно! Е, на това му викат пътешествие! Но защо самотно? На кораба ще бъде пълно с народ. Едва ли тъкмо там човек може да се почувства самотен.

– Съвсем нова концепция. Всъщност е първият круиз от този род. Всеки пътува сам.

– Аха, чух за това по телевизията! Ще да е нещо като бюро за запознанства, нали така? Ще си ходите на гости в каютите, ако разбирате какво имам предвид!

Шофьорът прихва и Мари неволно на свой ред се засмива.

– Нищо подобно, тъкмо обратното е. Предназначено е за хора, които искат да останат сами. Включено е в правилника и дори е забранено пътниците да се събират по двойки. – Инак какво? Хоп, през борда? Хайде при акулите?

– Да, нещо такова. Във всеки случай ще охлади страстите на онези, които пътешестват, за да намерят любовта. По принцип целта на всички ни е една и съща: да останем насаме със себе си.

– Що за идея! За какво сте се хванали на това хоро? Та вие никак не сте зле за възрастта си!

На Мари ѝ потичат сълзи от смях.

– Благодаря за комплимента! Наскоро се разделихме с моя съпруг и имам нужда да замина някъде, да усетя себе си. Винаги към искала да отида на круиз, но той все беше против. Затова щом видях обявата във витрината на пътната агенция, изобщо не се колебах. Шофьорът натиска клаксона.

– Хайде, мърдай бе, глист такъв! Да не чакаш стопът да ти светне зелено? Ами ако вземете че се влюбите, какво става?

– Такова нещо няма да се случи. Човек се влюбва, когато се чувства свободен, а при мен изобщо не е така.

– Да де, но тези работи не зависят от нас. Влюбването е като земетресение: нищо не може да се направи.

– Престанете, все едно слушам „Море от любов“.

Мари съвсем сериозно има намерение да запази своето сърце за себе си. Последния път, когато го беше дарила другиму, го получи обратно в много лошо състояние. Заклучи, че хората не се отнасят грижливо към онова, което им е поверено, и затова сега беше опаковала сърцето си в хартия с мехурчета. Не е необходимо непременно да си с някой друг, за да бъдеш щастлив. Животът изобщо не се свежда

Откъс от книгата

Първият ден от остатъка от живота ми
Виржини Грималди

до това и щастието не е достояние единствено на двойките. Има толкова много неща, които човек може да прави, вместо да е влюбен в някого...

– Погледнете там. Виждате ли жълтия комин? Това е вашият кораб.

...и тя няма търпение да започне.